

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudků JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

ŽALOBCE: M.S. , nar. ..., bytem ...
zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, se sídlem
Milešovská 6, Praha 3

ŽALOVANÝ: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, se sídlem
Karmelitská 529/5, Praha 1
v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017 č. j. MSMT-13333/2017-4

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017 č. j. MSMT-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1333/2017-4, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 3. 2014 č. j. ZCU 006947/2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 30. 11. 2010 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice v navazujícím magisterském studijním oboru Právo se specializací Právo a právní věda získané studiem na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě na Ukrajině.

II. Žaloba

2. V žalobě uvedl žalobce tyto námitky:

- 1) Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí je překvapivé, neboť žalovaný vycházel z jiných rozhodovacích důvodů než správní orgán I. stupně. Těžiště správního řízení tak bylo přeneseno do odvolacího řízení a žalobci bylo odepřeno právo vyjádřit se k důvodům napadeného rozhodnutí, čímž byl připraven o svá procesní práva.
- 2) Žalobce dále namítal, že se správní orgán nedržel závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2016 č. j. 30 A 145/2014-106, jelikož neopatril úřední překlady cizojazyčných listin založených ve správním spisu, a to přes to, že žalobce uvedl, že těmto listinám nerozumí a nemůže se k nim tedy vyjádřit.
- 3) Správní orgán pochybil, když neprovedl k důkazu emailovou komunikaci ze dne 5. 4. 2017 a CD s emailovou komunikací, které jsou založeny ve spisu a ze kterých správní orgán při svém rozhodování vycházel.
- 4) Rozhodnutí žalovaného podle žalobce je nepřezkoumatelné v důsledku řady pochybení správního orgánu, především je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal ve svém rozhodnutí se všemi námitkami, které žalobce v odvolání uplatnil. Žalovaný se nezabýval námitkou týkající se možnosti obcházení zákona o vysokých školách, ve které žalobce tvrdil, že ve veřejném právu obcházet zákon nelze. Dále se žalovaný nevypořádal s námitkou, že nedoložení podkladů ze strany žalobce nemůže vést k zamítnutí jeho žádosti, neboť správní orgán má sám povinnost chybějící podklady vyhledat a získat. Žalovaný rovněž opomněl námitku, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vnitřně rozporné, jelikož žádost byla dle rozhodnutí zamítnuta dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách (dále též „zákon o vysokých školách“), dle kterého se porovnávají jednotlivé studijní programy, avšak sám správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že studijní programu vůbec neporovnával. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou týkající se bezvadnosti jím předloženého vysokoškolského diplomu a namítanou nutností úředních překladů cizojazyčných podkladů založených ve spisu.
- 5) Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom smyslu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl žádnou aplikaci ukrajinských právních

předpisů, pouze vycházel ze sdělení Národního informačního střediska Ukrajiny, tj. střediska Evropské sítě národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání (sít ENIC-NARIC) podle Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu přijaté v Lisabonu dne 11. 4. 1997 (dále též „Lisabonská úmluva“). Právní normy si musí správní orgán přezkoumatelným způsobem vyložit a aplikovat, což správní orgán dle názoru žalobce neudělal. Nepřípustné je i „dokazovat“ aplikaci práva prostřednictvím jiného orgánu např. tím, že je mu zaslán dotaz.

- 6) Žalobou napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť potvrdilo prvostupňové rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost dle ust. § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách (tedy ustanovení, dle kterého se porovnávají studijní programy), avšak v rozhodnutí jako důvod zamítnutí žádosti správní orgány uvedly, že vzdělání, jehož uznání se žalobce domáhal, není vysokoškolské, které by šlo uznat, a diplom je neplatný. V této souvislosti žalobce rovněž namítal, že správní orgány tedy nemohly aplikovat ust. § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách.
- 7) Správní orgán I. stupně porušil ust. § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nevyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání. Konkrétně se jednalo o důkazy „doplňující informace“ uvedené na str. 3 napadeného rozhodnutí, dopis Užhorodského státního institutu informatiky, ekonomiky a práva adresovaný prorektorce pro studijní záležitosti Mezinárodní vysoké školy podnikatelství a práva v Praze, výpis ze zápisu č. 9 ze dne 27. 5. 2004, dopis rektora ze dne 22. 11. 2012 a 21. 11. 2006. Správní orgán I. stupně rovněž u odkazu na „skutečnosti známé mu z úřední činnosti“ neuvedl, z jaké konkrétní činnosti tyto skutečnosti zná.
- 8) Správní orgány nerespektovaly presumpci správnosti správních aktů. Diplom předložený žalobcem, mají správní orgány považovat za bezvadný a platný, a to do doby, dokud není změněn či zrušen stanoveným postupem. Jelikož nebyl předmětný diplom zrušen a ani nebyl nicotný, potvrzuje práva s ním spojená a získaná na území Ukrajiny, tedy potvrzuje řádné zahraniční vysokoškolské vzdělání dle zákona o vysokých školách.
- 9) Další žalobní námitka směřovala proti přímé použitelnosti Lisabonské úmluvy. Dle názoru žalobce nelze Lisabonská úmluva aplikovat přímo, neboť zavazuje pouze státy jakožto strany, které ji podepsaly, a nikoli občany jednotlivých států. Lisabonskou úmluvou se státy zavázaly k přijetí vnitrostátní úpravy. V případě neprovedení této vnitrostátní úpravy může být státu uložena mezinárodněprávní sankce, avšak ustanovení této úmluvy nejsou pro svou teleologickou povahu samovykonatelná a jsou neurčitá. Žalovaný ve svém rozhodnutí navíc ani neuvedl, jaká konkrétní ustanovení Lisabonské úmluvy aplikoval.
- 10) Žalobce se dále dovolával nicotnosti napadeného rozhodnutí. Podle žalobce napadené rozhodnutí je nicotným především z toho důvodu, že potvrdilo nicotné rozhodnutí orgánu I. stupně. Nicotnost prvostupňového rozhodnutí pak žalobce spatřuje ve vnitřních rozporech tohoto rozhodnutí, neboť jak již bylo výše uvedeno, správní orgán nesprávně aplikoval ust. § 90 odst. 5 zákona o vysokých

školách, aniž by skutečně porovnával studijní programy. Nicotnost zakládá i skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podepsáno osobou k tomu neoprávněnou, a to prorektorem namísto rektorem, což představuje porušení § 90 odst. 1 zák. o vysokých školách.

- 11) Dle názoru žalobce správní orgány nezjistily stav věci bez důvodných pochybností, tedy porušily zásadu materiální pravdy. Ve správním spisu je založena emailová komunikace ze dne 29. 3. 2017 a 5. 4. 2017, podle které zprávy mají podobný obsah, avšak jsou rozdílné. Nelze vyloučit, že s obsahem těchto emailů bylo správními orgány manipulováno. Správní orgán měl prokázat, že předmětná emailová komunikace skutečně proběhla, a že proběhla tak, jak je založena ve správním spisu. Žalobce rovněž namítal pravost a pravdivost této komunikace. Správní orgán měl provést důkaz znaleckým posudkem zaměřeným na pravost a pravdivost emailové komunikace, což však žalovaný ani k návrhu žalobce neučinil.
- 12) Žalobce dále namítal neexistenci ukrajinského zákona o vysokých školách, na který správní orgány odkazují, a pokud by měl existovat, pak zpochybňuje jeho obsah, včetně čl. 8. Žalovaný nedoložil, že předmětný zákon, který je založen ve spisu, v rozhodné době skutečně existoval, a to ve znění, ze kterého správní orgán vycházel. Mimo jiné nebylo doloženo, že zdroj webových stránek, ze kterých byl zákon stažen, je oficiální zdroj, jak správní orgán tvrdil.
- 13) Správní orgány nezákonně přenesly důkazní břemeno na žalobce, čímž porušily ust. § 3, § 6 odst. 2 a § 50 odst. 2 správního řádu. Pokud měl správní orgán za to, že žalobcem k žádosti předložené podklady nejsou dostatečné, měl si je sám zajistit a získat.
- 14) Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že žalobcovo dosažené vzdělání nelze považovat za vysokoškolské vzdělání dle zákona o vysokých školách, ale pouze o předstírané vysokoškolské vzdělání. Žalobce se domnívá, že se nejedná o obcházení zákona. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány neuvedly, jaká právní norma zakazuje obcházení zákona o vysokých školách. Žalobce je toho názoru, že zákaz obcházení zákona o vysokých školách žádná norma neupravuje, a proto není obcházení zákona zakázané.
- 15) Žalobce dále tvrdil, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu není projevem jeho vůle, neboť je podepsáno doc. PaedDr. J. D., Ph.D., který je prorektorem pro studijní a pedagogickou činnost. Podle ustanovení § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace však rozhoduje rektor. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že prorektor, kterých je na rozhodnutí podepsán, není oprávněnou úřední osobou, není tedy oprávněn činit ve věci jakékoliv úkony, včetně rozhodování věci, které jsou svěřeny pouze rektorovi, jenž se nemůže nechat pro tyto úkony zastoupit, protože ve správním řízení neexistuje institut zastupí oprávněné úřední osoby. Rozhodnutí z nalézacího správního orgánu ní projevem jeho vůle, ale je je pouze projevem vůle doc. PaedDr. J. D., Ph.D., jež není správním orgánem. Rozhodnout si ji hned vydané správním orgánem je tedy jinou vadou podle § 77 odst. 2 správního řádu, pro kterou rozhodnutí nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Nejedná se pod důvod nicotnosti podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu, jelikož jeho naplnění vyžaduje, aby správní rozhodnutí bylo vydáno správním orgánem.

- 16) V doplnění žaloby ze dne 20. 6. 2017 žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání. K této námitce žalobce uvedl, že správní orgány dlouhodobě a pravidelně uznávali vzdělání ze Zakarpatské univerzity. Poté bez odůvodnění změny svého přístupu správní orgán žalobci jeho vzdělání na Zakarpatské univerzitě neuznal, a to i přes to, že správní orgán I. stupně v listině ze dne 31. 1. 2007 prohlásil, že bude vydávat osvědčení o ekvivalenci tohoto vzdělání. Studium žalobce bylo rovněž vedeno jako studium zahraniční ve vyhlášce vydané žalovaným č. 322/2005. Dle názoru žalobce není možná svévolná změna správní praxe. Správní orgán postupoval v případě žalobce odlišně i co se týká požadovaných dokumentů nutných pro vydání rozhodnutí. V případě žalobce bylo třeba více podkladů než v předchozích řízeních.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se ve svém vyjádření vypořádal s jednotlivými žalobcovými námitkami. K námitce ohledně překvapivosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost žalobce byla zamítnuta proto, že diplom předložený žalobcem je vydán v rozporu s právním řádem Ukrajiny, neboť studijní program absolvovaný žalobcem byl modifikovaný pro jeho výuku v České republice. Nejednalo se tedy o studijní program v té podobě, pro jakou byla udělena licence ze strany odpovědných ukrajinských orgánů. Jelikož bylo vzdělání absolvováno v rozporu s právním řádem Ukrajiny, nemůže být uznáno ani v České republice. Z těchto závěrů vycházel správní orgán I. stupně a žalovaný je v napadeném rozhodnutí pouze podrobněji rozvedl. Rozhodnutí obou správních orgánů jsou argumentačně kompatibilní a konzistentní. V obou případech důvod pro neuznání vzdělání žalobce spočíval ve skutečnosti, že absolvovaný studijní program byl vyučován v rozporu s právním řádem Ukrajiny a předložený diplom nebyl platný. Sám žalobce se k platnosti diplomu a řádné akreditace studijního programu vyjadřoval ve svém odvolání, tedy mu nebylo odepřeno právo vyjádřit se k rozhodným skutečnostem a námitka porušení dvouinstančnosti řízení a překvapivosti rozhodnutí tak není důvodná.
4. Za nedůvodnou žalovaný považoval i námitku týkající se nevypořádání všech odvolacích námitek. Není totiž povinností správních orgánů vypořádat každou námitku zvlášť. Povinnost rozhodnutí řádně odůvodnit je splněna i tehdy, pokud je v odůvodnění rozhodnutí prezentován od žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodněn, čímž se námitka účastníka minimálně implicitně vypořádá. Žalovaný je toho názoru, že se vypořádal, a to minimálně implicitně v rámci svého odůvodnění rozhodnutí, se všemi námitkami žalobce.
5. K námitce žalobce, že správní orgán neuvedl své vlastní právně-kvalifikační úvahy a že sám neprovedl aplikaci ukrajinských právních předpisů a že pouze vycházel z vyjádření ENIC UKRAINE se žalovaný vyjádřil tak, že v dané věci byla rozhodující skutečnost, že zahraniční vzdělání nebylo možné uznat z důvodu jeho rozporu s ukrajinskými právními předpisy. Posouzení žádosti tak bylo odvislé na aplikaci cizozemského práva, k čemuž žalovaný uvedl, že cizozemské právo nemůže být skutečně předmětem dokazování.

Správní orgán si může znalost cizího právního předpisu osvojit např. samostudiem, vyjádřením Ministerstva spravedlnosti či znaleckým posudkem. Rozhodné přitom je, aby cizozemská právní úprava byla osvojena za pomoci kompetentního orgánu disponujícího dostatečnými znalostmi. ENIC UKRAINE kompetentním orgánem zcela jistě je. Ministerstvo tedy nijak nepochybovalo, pokud vycházelo z vyjádření ENIC UKRAINE. Žalovaný dále uvedl, že provedl výklad rozhodných ustanovení zákona Ukrajiny o vysokém školství, konkrétně aplikovalo čl. 8, přičemž podrobně se aplikací věnoval na str. 7-10 a 18-19 napadeného rozhodnutí.

6. Za nedůvodnou považoval žalovaný rovněž námitku týkající se vnitřní rozpornosti rozhodnutí spočívající v nesprávné aplikaci ust. § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách. K tomu žalovaný konstatoval, že nebylo na místě řízení zastavit, nýbrž o žádosti muselo být meritorně rozhodnuto. Jako jediný potenciální důvod k zastavení řízení by přicházel v úvahu důvod dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu (zjevná nepřipustnost žádosti), avšak dle názoru žalovaného nebyl tento důvod aplikovatelný, neboť o zjevně nepřipustnou žádost se bude jednat tehdy, je-li již na první pohled zřejmé, že ji nelze v důsledku právní úpravy vyhovět. Ze spisu je však patrné, že správní orgány nemožnost vyhovění žádosti zjistily až na základě provedeného dokazování a aplikace ust. § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách tak byla namístě.
7. K námitce, že nebyly řádně provedeny důkazy, čímž byl porušen § 51 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že s odkazem na zásadu, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, bylo dokazování provedeno řádně, neboť předmětné důkazy byly v průběhu řízení provedeny v souladu s právními předpisy, což vyplývá ze samotného spisu. Konkrétně k neprovedení důkazu – emailu ze dne 5. 4. 2017 žalovaný uvedl, že vyjádření uvedené v emailu ze dne 29. 3. 2017 a 5. 4. 2017 jsou obsahově totožná, zaslaná prostřednictvím dvou různých emailů, a jedná se tedy o jeden důkaz, který byl řádně proveden.
8. Za nesprávnou považuje žalovaný i námitku nemožnosti aplikace Lisabonské úmluvy. Lisabonská úmluva je plně aplikovatelná, a to na základě ust. § 2 odst. 1 správního řádu, resp. na základě § 160 odst. 1 zákona o vysokých školách.
9. K překladu cizojazyčných listin žalovaný uvedl, že všechny cizojazyčné podklady byly přeloženy do českého jazyka prostým překladem. Žalovaný se nedomnívá, že v daném případě byl povinen opatřit úřední překlad. Žalobce se mohl s listinami seznámit, byť byl opatřen pouze prostý překlad, a nemůže tak úspěšně uplatnit námitku, že obsahu listin nerozumí. Pokud žalobce namítal kvalitu překladu, měl uvést konkrétní nedostatky a vady překladu, nejen obecně rozporovat nestrannost a správnost překladu.
10. Důvodná není ani námitka porušení zásady materiální pravdy týkající se nedostatečného prokázání existence ukrajinského zákona o vysokém školství. Existenci zákona potvrzuje vyjádření ENIC UKRAINE ze dne 29. 3. 2017, včetně odkazů, kde je text zákona přístupný. Všechny potřebné informace ohledně názvu a označení zákona, ohledně jeho účinnosti a zdroje vyplývají ze správního spisu.
- 11.
12. Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitce, že ve spisu chybí doklad o tom, že e-mailová komunikace byla odeslána z e-mailové adresy ukrajinského ENIC a že není známé vzdělání a kompetence osoby, která měla vyjádření zaslat. Správní řád dle názoru žalovaného nepředepisuje závaznou formu vyjádření odborného orgánu. Žalovaný se

zásadou volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu a s ohledem na Společnou chartu ENIC/NARIC a v praxi zavedenou a vzájemně akceptovanou komunikaci mezi národními informačními středisky pochybnosti s touto komunikací zcela vylučuje. Žalobce svá tvrzení nepodepřel žádnými relevantními důkazy. Stav věci je dle žalovaného dostatečně zjištěný.

13. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Projednání věci před krajským soudem

14. V průběhu řízení před krajským soudem žalobce zcela setrval na podané žalobě. Žalovaný s odkazem na právní názory obsažené v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a s odkazem na v písemné vyjádření k žalobě, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí řádně napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

a) Výchozí stav věci

16. Při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních tvrzení vycházel soud z obsahu správního spisu a to z listin tvořících podklad pro rozhodnutí. Správní orgán I. stupně měl k dispozici žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze dne 30. 11. 2010, které měl absolvovat na vysoké škole Zakarpatské státní univerzitě se sídlem Užhorod, Ukrajina, v letech 2005 až 2010 ve studijním programu *Právo a právní věda / Právo*. K žádosti správního orgánu žalobce doplnil dne 5. 1. 2011 svoji žádost o požadované dokumenty zahrnující anotaci jednotlivých předmětů, dále studijní plán pro bakalářské a magisterské studium v daném oboru s rozvržením jednotlivých semestrů a specifikací způsobu výuky, uvedením hodin přímé výuky, dále způsob zakončení výuky toho, kterého předmětu ve studijním programu a zahrnující typ studijního programu, standardní dobu studia, formu studia, datum přijetí a ukončení studia. Dne 31. 3. 2011 Západočeská univerzita v Plzni písemně žalobci oznámila, že ve správním řízení vedeném o jeho žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice byly shromážděny dostatečné podklady potřebné pro vydání rozhodnutí a vyzvala žalobce, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí. Dne 27. dubna 2011 Západočeská univerzita v Plzni rozhodnutím čj. PR-P732/10 žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice zamítl. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí ZČU rozhodlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutím ze dne 24. 9. 2012, čj. MSMT-41313/2012-30, kterým napadené rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni zrušilo a věc byla vrácena ZČU k novému projednání. Dne 8. listopadu 2013 ZČU v Plzni vyzvala žalobce k doplnění jeho žádosti ze

dne 30. listopadu 2010 v intencích požadavku Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a požádal ho o předložení konkrétních dokumentů, které pod body 1 a 7 blíže specifikovala. Dne 11. 2. 2014 žalobce na základě výzvy správního orgánu I. stupně doplnil svoji žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání o požadované listiny a současně požádal o pokračování řízení. ZČU v Plzni dne 10. 3. 2014 oznámila žalobci pokračování v řízení a vzhledem k tomu, že ve správním řízení byly shromážděny dostatečné podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, vyzvala žalobce k seznámení se s těmito podklady. Dne 21. března 2014 ZČU v Plzni jako správní orgán I. stupně vydala rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2010. Proti rozhodnutí ze dne 21. 3. 2014 žalobce podal odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2014 č. j. MSMT-26595/2014-2 zamítnuto. Krajský soud v Plzni následně v řízení o správní žalobě rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2014 rozsudkem ze dne 24. 2. 2016 č. j. 30 A 145/2014-106 pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně v rámci opakovaného odvolacího řízení vydal dne 21. 7. 2016 rozhodnutí č. j. 22810/2016-1, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo následně v přezkumném řízení zahájeném z moc úřední zrušeno rozhodnutím ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 30. 11. 2016 č. j. 33965/2016-3. Poté, co žalovaný odstranil vady řízení, z důvodu kterých bylo předchozí rozhodnutí zrušeno, rozhodl žalovaný opětovně dne 20. 4. 2017 č. j. MSMT-1333/2017-4 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal právě projednávanou žalobu.

17. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni (dále též „ZČU“) ze dne 21. března 2014 č. j. ZCU006947/2014. Západočeská univerzita v Plzni tímto rozhodnutím zamítla žádost žalobce ze dne 30. 11. 2010 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice v navazujícím magisterském studijním oboru Právo se specializací Právo a právní věda získané studiem na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina. Západočeská univerzita v Plzni ve smyslu odůvodnění uvedeného rozhodnutí dospěla k závěru, že žádosti žalobce M.S. nelze vyhovět z několika důvodů. Hlavním důvodem pro neuznání zahraničního vzdělání byla skutečnost, že žadatel nepředložil ZČU doklad o tom, že předložená kvalifikace je kvalifikací vydanou vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny, kterou by bylo možné uznat podle ustanovení Lisabonské úmluvy a zákona o vysokých školách, a to za situace, kdy ZČU oprávněně pochybuje o tom, že předložený diplom je v souladu se zákonem Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání. Západočeská univerzita v Plzni dospěla k závěru, že reálně se nejedná o zahraniční vzdělání, nýbrž o předstírané zahraniční vzdělání, které v celém rozsahu probíhalo na území České republiky a jeho průběh zajišťoval Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. Studijní program byl modifikován podle studijního programu fakulty právnické ZČU a jeho studium bylo určeno toliko pro výuku českých státních příslušníků. Uznáním daného vzdělání by došlo k neoprávněnému zvýhodnění Mezinárodního institutu informatiky a práva s.r.o., potažmo Zakarpatské státní univerzity, neboť by v tomto důsledku byla Zakarpatská státní univerzita oprávněna poskytovat vzdělání v neakreditovaném studijním programu. Poskytnutí takového vzdělání a jeho následné uznání by bylo obcházení zákona o vysokých školách České republiky.
18. Dalším důvodem, pro který ZČU nemohla vyhovět žalobci, byla skutečnost, že nepředložil ZČU doklady, prokazující oprávnění Zakarpatské státní univerzity k výuce

českého práva v magisterském studijním programu, oboru Právo, se specializací Právo a právní věda vztahující se na cizí státní příslušníky po celé období studia žadatele. ZČU nemohla žádosti žalobce vyhovět též z toho důvodu, že v dokumentech týkajících se studia žadatele bylo vysoké množství nejasností a rozporů, které byly specifikovány a které zakládaly důvodnou pochybnost o řádném průběhu studia žadatele a o tom, zda žadatel mohl během studia získat potřebnou míru znalostí, která je nutná pro absolvování akreditovaného studijního programu na české vysoké škole. ZČU proto nepřistoupila k posuzování shody studijních programů, neboť v dané věci žalobce jako žadatel nezískal vzdělání na zahraniční vysoké škole, jak vyžaduje ust. § 89 zák. o vysokých školách a posuzování shody studijních programů by bylo nadbytečné.

19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl důvody, pro které zamítl odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí ZČU a rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni potvrdil.
20. Žalovaný se zabýval otázkou, zda žalobcem předložený diplom byl vydán v souladu s ukrajinskou legislativou. Při posouzení této otázky vycházel z vyjádření obsaženého v e-mailu Informačního střediska Ukrajiny ENIC UKRAINE ze dne 29. 3. 2017 resp. 5. 4. 2017, ze kterého si žalovaný učinil následující závěry:
 - 1) Oblast týkající se poskytování vysokoškolského vzdělání na Ukrajině byla v rozhodné době upravena zákonem Ukrajiny o vysokém školství č. 2984-III ze dne 17. 2. 2002 (dále též „ukrajinský zákon“).
 - 2) Vysokoškolská kvalifikace je upravena v čl. 8 a čl. 9 stanoví formát a obsah dokladů o vysokoškolském vzdělání.
 - 3) Dle právního řádu Ukrajiny musí být vysokoškolské diplomy vydávány v ukrajinském jazyce. Proto absolventi studijního programu „Právo“ nemohou legálně obdržet akademický titul „bakalář práva“ ve zkratce „Bc.“ a „magistr práva“ ve zkratce „Mgr.“
 - 4) Akreditace ZSU ND-IV č. 074607 a Licence AV č. 121557 pro přípravu magistrů podle studijního plánu magisterského studijního programu 0601 „Právo“, obor 8.060101 „Právní věda“ byly vydány pouze pro vzdělávací aktivity realizované na území Ukrajiny, nikoli České republiky, kdy rozhodná licence neopravňuje vyučovat české státní příslušníky na území České republiky. Rozhodná licence byla dále vydána pro Zakarpatskou státní univerzitu s platností od 24. 12. 2002 do 31. 12. 2007, tedy na období, kdy žalobce nebyl studentem zahraniční univerzity.
 - 5) Vědecká rada zahraniční univerzity nemůže provádět změny ve studijních plánech specifikovaného programu a oboru pro výuku českých státních příslušníků na území České republiky.
 - 6) Diplom magistra DP č. 2005261, M č. 0001261 ze dne 24. 11. 2010 vydaný Zakarpatskou státní univerzitou v českém jazyce na jméno M. S. není platný.
21. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobcem absolvovaný studijní program disponoval akreditací na základě licence jiné než je uvedena v dopise Ministerstva školství a vědy Ukrajiny adresovaného ministryni školství, mládeže a tělovýchovy České republiky. Toto vzdělávání mohlo být realizováno pouze na území Ukrajiny, nikoliv v České republice. Současně pak rozhodný studijní program dle ukrajinského právního řádu neumožňuje, aby vědecká rada zahraniční univerzity mohla provádět změny ve

studijních plánech rozhodného programu a oboru pro výuku českých státních příslušníků na území České republiky. Dle názoru žalovaného diplom předložený žalobcem není platný, jelikož žalobce neabsolvoval studium, které by šlo považovat za vysokoškolské a které by mohlo být uznané postupem dle § 89 a násl. zákona o vysokých školách. Ve svém odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že vycházel z překladu článku 8 ukrajinského zákona, jehož překlad si z ukrajinského do českého jazyka žalovaný provedl sám. Z odůvodnění rozhodnutí je rovněž patrné, že se žalovaný na str. 11-20 zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, přičemž tyto neuznal důvodnými.

22. Při posuzování důvodnosti žaloby soud vycházel rovněž ze zákonných ustanovení § 89 a § 90 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů.
23. Podle ust. **§ 89 odst. 1 citovaného zákona** na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice:
 - a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno,
 - b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.
24. Podle **§ 89 odst. 2** v pochybnostech určí příslušnost veřejné vysoké školy ministerstvo nebo rozhodne o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části samo.
25. Podle **§ 89 odst. 3** veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.
26. Podle **§ 89 odst. 4** ustanovení odstavců 1 až 3 platí obdobně pro jednotlivou zkoušku vykonanou na vysoké škole v zahraničí, nejde-li o společný studijní program s vysokou školou podle tohoto zákona.
27. Podle ust. **§ 90 odst. 1 citovaného zákona** ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor.
28. Podle ust. **§ 90 odst. 2** podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.
29. Podle ust. **§ 90 odst. 3** veřejná vysoká škola nebo ministerstvo může požadovat, aby pravost podpisů a otisků razítek na originálech dokladů byla ověřena ministerstvem zahraničních věcí státu, v němž má sídlo vysoká škola, která doklad vydala, nebo příslušným cizozemským orgánem a příslušným zastupitelským úřadem České republiky, pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.
30. Podle ust. **§ 90 odst. 4** jde-li o osobu, které byla v České republice nebo v jiném členském státě Evropské unie poskytnuta mezinárodní ochrana formou azylu nebo doplňkové ochrany nebo na kterou je třeba na základě mezinárodních závazků České republiky pohlížet jako na uprchlíka nebo vyhnance nebo osobu v podobné situaci jako uprchlíci,

lze předložení dokladu uvedeného v odstavci 2 a ověření pravosti podle odstavce 3 nahradit čestným prohlášením takovéto osoby o skutečnostech jinak prokazovaných takovýmto dokladem nebo ověřením.

31. Podle ust. § 90 odst. 5 zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.

b) Posouzení věci soudem

32. Při posuzování námitky žalobce obsažené v žalobě v části II./2./1) vycházel soud ze zjištění, že předmětem řízení vedeného před správními orgány byla žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze dne 30.11.2010. O této žádosti rozhodla Západočeská univerzita v Plzni (dále též správní orgán I. stupně) rozhodnutím ze dne 27. dubna 2011, čj. PR-P732/10. O odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodlo dne 24.9.2012 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutím čj. MSVT41313/2012-30. Druhé rozhodnutí v téže věci vydal správní orgán I. stupně dne 21. března 2014 a o odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 17. 10. 2014 rozhodnutím čj. MSMT-26595/2014-2. Ve věci následně rozhodoval Krajský soud v Plzni o správní žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2014 a rozhodl rozsudkem čj. 30 A 145/2014-106 ze dne 24. 2. 2016. V důsledku zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, žalovaný v rámci opakovaného odvolacího řízení rozhodl 21. 7. 2016 rozhodnutím čj. 22810/2016-1, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Ve věci rozhodoval rovněž Ministr školství, mládeže a tělovýchovy a rozhodnutím ze dne 30.11.2016 čj. 33965/2016-3 v přezkumném řízení rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Žalovaný v dané věci rozhodoval opakovaně 20. dubna 2017 a rozhodnutím čj. MSMT-1333/2017-4 odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Časový sled rozhodování příslušných správních orgánů o žádosti žalobce ze dne 30.11.2010 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dokládá, že původní skutkové okolnosti byly v průběhu vedených správních řízení doplňovány a prvotní právní názor správního orgánu I. stupně byl v průběhu vedených správních řízení modifikován vyslovenými právními názory příslušného odvolacího orgánu, příslušného správního soudu, či příslušného ministra při provádění přezkumného řízení. Ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal a v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán. Rovněž v souladu s § 97 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán v přezkumném řízení zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu I. stupně. Tyto správní orgány jsou pak vázány právním názorem příslušného správního orgánu. Důsledkem projednání předmětné věci před správním soudem je rovněž vázanost správního orgánu právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovující nicotnost a tímto právním názorem je v dalším řízení správní orgán vázán, ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. Z tohoto důvodu není

důvodné tvrzení žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je překvapivé a že žalovaný vycházel z jiných rozhodovacích důvodů, než správní orgán I. stupně a že bylo přeneseno těžiště správního řízení do řízení odvolacího a žalobci bylo odepřeno právo se vyjádřit k důvodům napadeného rozhodnutí. Výchozí právní názory správního orgánu I. stupně byly kultivovány v důsledku vázanosti správního orgánu I. stupně právními názory vyslovenými odvolacím orgánem, správním orgánem vedeným přezkumné řízení a správním soudem. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, neboť finální skutková zjištění a finální právní názory, o kterých se opírá rozhodnutí žalovaného, jednak nebyly překvapivé a jednak nezkrátily žalobce na jeho procesních právech, a žalobci přísluší další procesní obrana, kterou je předmětná správní žaloba, ve které žalobce má k dispozici prostředky k doplnění či zpochybnění výchozího skutkového stavu i prostředky pro případné nalezení nezákonnosti užitých právních názorů.

33. V žalobě v části II./2./2) žalobce namítal, že správní orgán se nedržel závazného právního názoru, vyjádřeného v rozsudku Krajského soudu v Plzni z 24.2.2016 čj. 30A 145/2014-106, neboť si neopatřil úřední překlady cizojazyčných listin založených ve správním spisu, a to i přes to, že žalobce uvedl, že těmto listinám nerozumí a nemůže se k nim vyjádřit. Tato žalobní námitka vychází z nesprávného předpokladu, že soud zavázal správní orgán provedením úředních překladů cizojazyčných listin obsažených ve správním spisu. K této otázce se krajský soud podrobně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 24.2.2016, čj. 30A 145/2014-106 na st. 15 a 16, kde uvedl: *„Podle § 16 odst. 1 správního řádu v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Podle § 16 odst. 2 správního řádu písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nepožaduje. Soud neshledal tvrzenou procesní vadu spočívající v porušení § 16 správního řádu a to z toho prostého důvodu, že listiny, jejichž prostřednictvím podle tvrzení žalobce mělo dojít k porušení tohoto ustanovení, se nestaly důkazem a jako důkaz nebyly provedeny ani mimo ústní jednání ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu. Z tohoto primárního důvodu nemohlo dojít k porušení ust. § 16 správního řádu. Této tvrzené procesní vadě bude do budoucna předejito postupem souladným s dosavadním výkladem ust. § 16 správního řádu, ze kterého se podává, že provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné jen tehdy, není-li o jejím obsahu v řízení sporu. Opatření překladu cizojazyčné listiny, již je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník řízení před správním orgánem namítá, že tato skutečnost brání uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K takové vadě pak soud přihlíží jen ke vznesené námitce (obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2015, čj. 9 As 12/2014-60, dostupném na www.nssoud.cz). Pokud v budoucnu podkladem pro rozhodnutí budou cizojazyčné listiny, kterých se ostatně žalovaný jako existujících a již obstaraných podkladů dovolává, absence českého znění takového podkladu by mohla představovat vadu řízení, pokud dotčený účastník by tvrdil, že cizojazyčnému podkladu nerozumí a správní orgán by přesto z tohoto podkladu ve svém rozhodnutí vycházel. Tato žalobní výtká nebyla proto soudem shledána důvodnou, neboť žalovaný ust. § 16 spr. ř. vůbec neaplikoval.*
34. Tento odkaz na odůvodnění rozsudku krajského soudu dokládá nedůvodnost žalobní námitky, neboť soud uložil žalovanému povinnost obstarat si překlad listin, avšak nekonkretizoval, zda tento překlad má být úřední, či zda postačí překlad prostý. Výtká žalobce žalovanému, že si neopatřil úřední poklady cizojazyčných listin, které byly

použity jako podklady pro rozhodnutí, není v souladu s výkladem ust. § 16 odst. 1 správního řádu. Citované ustanovení je vykládáno tak, že v řízení podle správního řádu mohou správní orgány provádět i důkazy cizojazyčnými listinami bez nutnosti pořizovat vždy jejich překlad. To zejména za situace, kdy správní orgán, který řízení vede, tak i účastníci řízení, nečiní obsah cizojazyčné listiny sporným a jejímu obsahu rozumí. V přezkoumávaném případě žalobce namítal, že cizojazyčným listinám, tvořícím součást správního spisu nerozumí, proto ve správním řízení byl proveden jejich prostý překlad. Setrvávající požadavek žalobce na provedení úředně ověřeného překladu cizojazyčných listin, však nenalézá opodstatnění, neboť žalobce pouze negoval listinu s cizojazyčným obsahem jako takovou a netvrdil konkrétní chyby, či nepřesnosti prostého překladu těchto listin a neuváděl ani jak případné chyby a nepřesnosti by mohly změnit výchozí skutkové a z nich učiněné i právní závěry. Žalobce pouze setrval na požadavku provést úředně ověřený překlad těchto listin, spor o správnost prostého překladu těchto listin nevznikl a neprovedení úředně ověřeného překladu správním orgánem není vadou řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť skutkové závěry žalovaného opřené též o prostý překlad cizojazyčných listin by nedoznaly změny, pokud tyto listiny by byly přeloženy úředně ověřením překladem (obdobně rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2015 čj. 9As 12/2014-60 dostupné na www.nssoud.cz).

35. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil námitku žaloby v části II./2./3), ve které žalobce vytýkal správnímu orgánu neprovedení důkazu e-mailovou komunikací ze dne 5.4.2017 a e-mailovou komunikací uloženou na nosiči CD, který byl správnímu orgánu předložen. Soud porovnal obsah předmětné e-mailové komunikace s e-mailovou komunikací uloženou na nosiči CD a především shledal, že tyto podklady byly do správního spisu založeny až po ukončení dokazování. Soud shledal obsahovou totožnost těchto podkladů, dále shledal, že jejich obsah neměl vliv na věcnou správnost zjištěného skutkového stavu věci a tím tyto podklady nedoložily nesprávnost nebo neúplnost výchozího skutkového stavu, který byl podkladem pro rozhodování žalovaného.
36. V žalobě v části II./2./4) žalobce tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a uváděl jednotlivé argumenty, ze kterých tento závěr vyvozoval. Soud vycházel z faktu, že řízení vedené před správními orgány bylo řízením o žádosti žalobce, tedy bylo řízením návrhovým, které je ovládáno zásadou dispoziční. Ve smyslu § 52 správního řádu žalobce byl povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není všemi takovýmito návrhy vázán, nicméně vždy provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Prioritní povinnost tvrdit a prokázat tedy spočívá na žalobci, jako žadateli a jeho procesní aktivita je primárně určující pro výsledek řízení o jeho žádosti. Soud neshledal jako procesní vadu postup žalovaného, který se nevypořádal s otázkou bezvadnosti vysokoškolského diplomu předloženého žalobcem. Zde soud zdůrazňuje, že předmětem vedeného řízení nebyla otázka platnosti, či neplatnosti předkládaného vysokoškolského diplomu, ale byla jím otázka žádaného uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, kterou žalobce měl nabýt na podkladě předkládaného vysokoškolského diplomu.
37. V části žaloby II./2./5) žalobce uváděl jako důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného postup žalovaného, který v součinnosti s národním informačním střediskem Ukrajiny získal podklady, které použil pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Při posuzování této námítky soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení získával podklady pro rozhodnutí prostřednictvím ENIC UKRAINE,

tj. prostřednictvím instituce, která jako Národní informační centrum akademické mobility v součinnosti s Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny je oprávněno poskytovat informace o vnitrostátních právních předpisech v oblasti vzdělávání, udělování kvalifikace a je pověřena k provádění výměny informací v rámci informační sítě s cílem zajistit účinné fungování mechanismu uznávání dokladů a potvrzení vydávaných na Ukrajině. Shromažďování podkladů prostřednictvím ENIC UKRAINE a způsob hodnocení shromážděných podkladů nezpůsobuje celkovou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Pokud si veřejná vysoká škola rozhodující o žádosti o uznávání zahraničního vysokoškolského studia podle § 89 odst. 1 písm. c) zákona o vysokých školách č. 111/1998 Sb. obstarává stanovisko Národního informačního střediska pro akademickou mobilitu a uznávání (ENIC) v souladu s článkem IX.2 odst. 2 písm. c) Lisabonské úmluvy, z něhož plyne, že žadatelem předložený diplom není uznávanou kvalifikací v zemi původu zahraniční vysoké školy, a toto stanovisko není dalšími důkazy ve správním řízení zpochybněno, lze na jeho základě žádost zamítnout bez bližšího prověřování skutečností tam uvedených.

38. V části žaloby II./2./6 žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť potvrdilo prvostupňové rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách a bylo tak postupováno podle ustanovení, podle kterého se porovnávají studijní programy, avšak v rozhodnutí jako důvod zamítnutí žádosti správní orgány uvádějí, že vzdělání, jehož uznání se žalobce domáhal není vysokoškolské, které by šlo uznat a že diplom je neplatný. Žalobce namítal, že správní orgány nemohly ust. § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách aplikovat. Při posuzování důvodnosti této námítky vycházel soud z rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni z 21.3.2014, čj. ZCU006947/2014, kterým tento správní orgán I. stupně postupem podle § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách zamítl žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce vůči tomuto rozhodnutí zamítnuto a napadené rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni bylo potvrzeno. Soud vnitřní rozpornost rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně neshledává. Rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni zamítlo žádost žalobce proto, že předložená kvalifikace, které se žalobce dovolával, nebyla kvalifikací vydanou vysokou školou, která by byla součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny a tuto kvalifikaci nebylo možno v souladu se zákonem o vysokých školách uznat. Předložený diplom žalobce nebyl v souladu se zákonem Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání na území Ukrajiny uznán za doklad o získání vysokoškolského vzdělání. Studijní program, který žalobce absolvoval, byl modifikován podle studijního programu fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni a jeho studium bylo určeno pouze pro výuku českých státních příslušníků. Studijní program byl realizován v jiné podobě, než v jaké obdržel akreditaci od oprávněných ukrajinských orgánů. Žalovaný své rozhodovací důvody postavil na závěru, že žalobce nepředložil k uznání kvalifikaci, která v zemi, kde měla zahraniční univerzita, která vydala diplom a dodatek k diplomu žalobci, sídlo, není uznávanou vysokoškolskou kvalifikací a nepřiznává držiteli tohoto diplomu oprávnění spojená se získáním vysokoškolské kvalifikace, jako je přístup k dalšímu studiu, udělení akademického titulu a jeho užívání nebo přístup k profesním činnostem odpovídající získané kvalifikaci. Tato kvalifikace podle žalovaného proto nemohla být osvědčena ani podle Lisabonské úmluvy, ani podle zákona o vysokých školách za rovnocennou kvalifikaci absolventa akreditovaného magisterského studijního programu

uskutečňovaného vysokou školou v České republice.

39. Ust. § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách umožňuje zamítnout žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, pokud dva porovnávané studijní programy jsou v podstatných rysech odlišné. S použitím metody logického výkladu *a maiori ad minus* je nezbytné ustanovení § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách č. 111/1998 Sb. vykládat tak, že pokud lze zamítnout žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace za situace, kdy dva porovnávané studijní programy jsou v podstatných rysech odlišné, pak tím spíše lze zamítnout žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v případě, kdy vedle studijního programu uskutečňovaného tuzemskou vysokou školou neexistuje adekvátní studijní program uskutečňovaný zahraniční vysokou školou a komparace dvou studijních programů není možná. Studijní program, který žalobce absolvoval, nemohl být završen nabytím vysokoškolské kvalifikace získané na zahraniční vysoké škole, Západokarpatské státní univerzitě, a žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace byla zamítnuta v souladu s ust. § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách.
40. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil námitku žalobce v části žaloby II./1./7), ve které žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 51 odst. 2 správního řádu, když žalobce nevyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání. V postupu správního orgánu soud neshledal vadu řízení, která by měla podstatný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jedním z důkazů, které byly provedeny podle tvrzení žalobce mimo ústní jednání bez jeho vyrozumění, byla doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. Tato listina obsahuje prostý psaný text bez záhlaví, které by dokumentovalo jeho pořizovatele, neobsahuje ani datum vyhotovení. Listina byla předložena žalobcem Západočeské univerzitě v Plzni 5. 1. 2011 jako jeden z doplňujících dokladů k jeho žádosti z 30. 11. 2010. Zbývající listiny představující dopis Užhorodského státního institutu informatiky a ekonomiky a práva adresovaný prorektorce pro studijní záležitosti Mezinárodní vysoké školy podnikatelství a práva v Praze, dále výpis ze zápisu č. 9 z 27. 5. 2004 a dopis rektora ze dne 22. 11. 2012 a 21. 11. 2006 jsou důkazy, které obsahovaly skutečnosti, které byly v průběhu řízení vedeného o žádosti žalobce neaktuálními, neboť byly překonány novými důkazy v rámci správního řízení shromážděnými. Původní provedení těchto důkazů mimo ústní jednání bez vyrozumění žalobce nemůže způsobit závažnou procesní vadu způsobující nezákonnost vlastního rozhodnutí o žádosti žalobce.
41. V části žaloby II./2./8) žalobce vytýkal správním orgánům nerespektování zásady presumpce správnosti správních aktů a tvrdil, že správní orgány měly jím předložený diplom považovat za bezvadný a platný do doby, než bude změněn nebo zrušen stanoveným postupem. S touto námitkou se soud již výše vypořádal v rámci širší námitky žalobce v části žaloby II./2./4). Soud opakuje, že otázka platnosti či neplatnosti diplomu, který je jedním z dokladů o studiu ve studijním programu a jedním z dokladů o absolvování studia v daném studijním programu nebyla předmětem řízení o žádosti žalobce. Diplom předložený žalobcem měl být dokladem o absolvování studijního programu, jehož absolvováním měl žalobce dosáhnout vysokoškolského vzdělání a kvalifikace studiem oboru „právo“ se specializací „právo a právní věda“ zakarpatské státní univerzitě, když toto studium bylo uskutečňováno na území České republiky Mezinárodním institutem podnikatelství a práva s.r.o. a předmětný diplom byl jedním z dokumentů, na jejichž podkladě žalobce žádal uznání tohoto vzdělání za rovnocenné

vzdělání absolventa magisterského studijního programu „právo a právní věda“ a studijního oboru „právo“ uskutečňovaného Západočeskou univerzitou v Plzni. Předmětem řízení nebyla otázka platnosti, či neplatnosti předkládaného diplomu, ale otázka, zda studijní program, který žalobce absolvoval, byl srovnatelný se studijním programem absolventů magisterského studijního programu ve stejné oblasti uskutečňovaného Západočeskou univerzitou v Plzni.

42. Žalobní námitky specifikované v části žaloby II./2./9) žalobce namítal, že žalovaný nesprávně přímo aplikoval v řízení Lisabonskou úmluvu, která pouze zavazuje státy jako smluvní strany a nikoli občany jednotlivých států. Žalovaný přitom ani neuvedl, jaká konkrétní ustanovení Lisabonské úmluvy aplikoval. Při posuzování důvodnosti této námítky soud vycházel z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, z jehož výrokové části vyplývá, že žalovaný v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části uvedl právní ustanovení, podle něž bylo rozhodováno. Žalovaný zde uvedl, že rozhodoval na základě § 87 odst. 1 písm. l) a § 106 odst. 1 zák. č. 111/1998 Sb. o vysokých školách ve spojení s čl. III./3 a III./5, úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu přijaté v Lisabonu dne 11.4.1997. Žalovaný v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí pak shrnoval, že žalobcova kvalifikace nemůže být osvědčena ani podle Lisabonské úmluvy a ani podle zákona o vysokých školách za rovnocennou kvalifikaci absolventa akreditovaného magisterského studijního programu uskutečňovaného vysokou školou v České republice. Žalovaný proto přímo aplikoval zákon o vysokých školách č. 111/1998 Sb. a deklaroval, že jeho rozhodování je v souladu s Lisabonskou úmluvou, a to konkrétně s jejím článkem III./3 a III./5. Předmětná úmluva o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu definuje základní zásady týkající se hodnocení kvalifikací. V článku III./3 stanoví, že rozhodnutí o uznání budou přijímána na základě náležitých informací o kvalifikacích, o jejichž uznání je žádáno. Zodpovědnost za poskytnutí náležitých informací nese především žadatel, který poskytne takové informace v dobré víře. Nehledě na odpovědnost žadatele budou instituce, které vydaly příslušné kvalifikace povinny poskytnout na základě žádosti žadatele a v přiměřených lhůtách relevantní informace držiteli kvalifikace, instituci, nebo příslušným orgánům země, v níž je o uznání žádáno. Strany podle situace poučí nebo vyzvou všechny vzdělávací instituce, které patří do jejich vzdělávacího systému, aby vyhověly jakékoliv přiměřené žádosti o informace za účelem hodnocení kvalifikací získaných ve zmíněných institucích. Orgán, který provádí hodnocení je povinen prokázat, že žádost nesplňuje příslušné požadavky. Článek III./5 stanoví, že rozhodnutí o uznání budou přijímána v přiměřené časové lhůtě stanovené předem příslušným uznávacím orgánem a počítané od doby, kdy byly poskytnuty veškeré nezbytné informace k danému případu. Pokud je uznání zamítnuto, budou uvedeny důvody odmítnutí udělit k uznání a poskytnuty informace týkající se možných opatření, která může žadatel učinit, aby získal uznání později. Jestliže je uznání zamítnuto, nebo jestliže rozhodnutí není přijato, žadatel se bude moci v přiměřené lhůtě odvolat. V souzeném případě doklad o nabytí vysokoškolského zahraničního vzdělání žalobce byl vydán státem Ukrajina, který je smluvní stranou Lisabonské úmluvy a Česká republika s Ukrajinou nemá sjednanou dvoustrannou ekvivalenční dohodu a proto rozhodnutí žalovaného při aplikaci zák. č. 111/1998 o vysokých školách ve spojení s Lisabonskou úmluvou v jejím rozsahu článku III./3 a článku III./5 nebylo s Lisabonskou úmluvou v rozporu.
43. V části žaloby II./2./10) se žalobce dovolával nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v důsledku nesprávné aplikace § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách, ke kterému

dospěl správní orgán, aniž by skutečně porovnával studijní programy. S nedůvodností námitky týkající se aplikace § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách, se soud vypořádal již v rozhodování o námitce žalobce v žalobě v části II./2./4), 6) a proto na podporu nedůvodnosti této námitky soud pouze opakuje, že při výkladu ust. § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách s použitím logického výkladu *a maiori ad minus* jsou naplněny důvody pro zamítnutí žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace i v případě, kdy není možné přistoupit srovnání podstatných rysů dvou studijních programů proto, že studijní program, na jehož podkladě měl žadatel dosáhnout tvrzeného zahraničního vysokoškolského vzdělání, nebyl plnohodnotným studijním programem, který mohl být završen nabytím vysokoškolského zahraničního vzdělání a není proto způsobilým ke komparaci ve smyslu § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách.

44. V žalobě v části II./2./11) žalobce tvrdil, že správní orgány nezjistily stav věci bez důvodných pochybností a porušily zásadu materiální pravdy. V této souvislosti tvrdil, že ve správním spisu je založena e-mailová komunikace ze dne 29.3.2017 a 5.4.2017, která má sice obsah podobný, avšak je v podstatě rozdílná. Nelze podle žalobce vyloučit, že s obsahem těchto e-mailů bylo správními orgány manipulováno. Žalobce namítal pravost a pravdivost této komunikace. K této žalobní námitce soud konstatuje, že se seznámil s obsahem e-mailových zpráv vyměněných mezi stranou žalovanou a institucí ENIC UKRAINE. Dne 26.1.2017 žalovaná této instituci odeslala e-mail ve věci uznání vzdělání získaného na Zakarpatské státní univerzitě a vznesla konkrétní dotazy k otázkám týkajícím se:

- 1) zákona Ukrajiny pro vysoké školství (č. 2984-III. ze dne 17.1.2002)
- 2) dopisu Ministerstva školství a vědy Ukrajiny č. 1/12-3226 ze dne 14.8.2007
- 3) licence AB č. 121557 ze dne 10.1.2005
- 4) kopie diplomu magistra DP č. 2005261, M č. 0001261 ze dne 24.11.2010 vydaného Zakarpatskou státní univerzitou v českém jazyce na jméno M. S. a
- 5) kopie diplomu magistra dne 29.3.2017 (*pozn soudu: bez vztahu k projednávané věci*)

45. Strana žalovaná se obrátila na stejnou instituci, kterou požádala o odpověď na totožné otázky formulované v oblastech 1 až 5 se stejným zadáním, jako v předchozím e-mailu ze dne 26. 1. 2017. K tomuto dotazu ze strany instituce ENIC UKRAINE byla poskytnuta straně žalované přímá odpověď, vepsáním odpovědi do části e-mailu strany žalované k příslušnému okruhu dotazu. E-mailová zpráva ze dne 5.4.2017 odeslaná institucí ENIC UKRAINE straně žalované vykazuje totožnost stran otázek i odpovědí tak, jak byly pokládány a zodpovězeny v e-mailové zprávě ze dne 29.3.2017. Tyto ověřené skutečnosti vyvracují důvodnost námitky navrhovatele v tomto směru vznesené, neboť soud neměl pochybnosti o tom, že předmětná korespondence s předmětným obsahem mezi stranou žalovanou a institucí ENIC UKRAINE proběhla. Námitka žalobce pouze negující pravost a pravdivost této komunikace je vznesena pouze v obecné podobě a neuvádí konkrétní skutečnosti, které by mohly zvrátit nebo pouze zpochybnit výchozí stav věci zjištěný ve správním řízení a mohly by způsobit nezákonnost právních závěrů, které z těchto podkladů byly vyvozeny. Žalobce neuvedl jedinou skutečnost, ze které by bylo možné dovodit, v jakém směru a v jakém rozsahu mohl být dotčen na svých subjektivních právech v důsledku postupu správních orgánů. Tuto žalobní námitku soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

46. Žalobce v části žaloby II./2./12) namítal neexistenci ukrajinského zákona o vysokých školách, na který správní orgány odkazovaly a pokud by měl existovat, pak zpochybnil jeho obsah, včetně jeho článku 8. Při ne zcela jednoznačném výkladu, zda cizí právo lze považovat za právo, či za skutečnost, která má být předmětem dokazování, krajský soud upřednostnil provedení důkazu přečtením dotčené části zákona Ukrajiny o vysokém školství v rozsahu článku 8., který upravuje kvalifikační stupeň vysokoškolského vzdělání, které rozděluje do 4 stupňů jako mladší specialista, bakalář, specialista a magistr a definuje podmínky, za kterých lze jednotlivých stupňů vysokoškolského vzdělání dosáhnout. Soud nenalezl oporu, a to ani v rámci námítky žalobce, pro závěr, který by zpochybňoval rozhodovací důvod žalovaného, který v písemném odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že z písemné podoby ukrajinského zákona, jež je součástí spisové dokumentace je seznatelné, že zákon byl získán z veřejně přístupného zdroje, a to z webových stránek <http://zakon3.rada.gov.ua>. Tyto webové stránky jsou oficiálními stránkami, na které jsou zveřejněny v elektronické podobě zákony, jež jsou součástí právního řádu Ukrajiny, čímž se jedná o relevantní informační zdroj. Žalobce pouze v obecné rovině negoval samotnou existenci aplikovaného ukrajinského zákona o vysokých školách a zpochybňoval jeho obsah. Žalobce však neuvedl žádné skutečnosti, které by dokládaly podle žalobce správný obsah předmětného zákona a které by uváděly skutečnosti, které by mohly vyvrátit, či zpochybnit skutkové a právní závěry žalovaného v řešené otázce. Žalobce tak neuvedl žádné skutečnosti, které by podpořily jeho tvrzení o tom, že nesprávnou aplikací ukrajinského zákona o vysokých školách došlo v konkrétním rozsahu k poškození jeho subjektivních veřejných práv a neuváděl tím skutečnosti, které by zpochybnilly skutkové a právní závěry žalovaného, ze kterých napadené rozhodnutí vycházelo. Žalobní tvrzení v této části soud proto shledal nedůvodným.
47. Žalobce v části žaloby II./2./13) tvrdil, že správní orgány nezákonně přenesly důkazní břemeno na žalobce, čímž porušily ust. § 3, § 6 odst. 2 a § 50 odst. 2 správního řádu. Ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu sice podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, který ve smyslu § 3 správního řádu, pokud nevyplývá ze zákona něco jiného, postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Nelze však přehlédnout, že předmětem řízení před správními orgány byla žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace a celé řízení o této žádosti bylo ovládáno zásadou dispoziční. V průběhu řízení ve smyslu § 52 správního řádu žalobce jako účastník byl povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. Toto rozložení důkazního břemene je přitom v souladu s výše citovanou Lisabonskou úmluvou, která v článku III./3 praví, že zodpovědnost za poskytnutí náležitých informací nese především žadatel, který poskytne takové informace v dobré víře. Soud proto neshledal tvrzení žalobce, že správní orgány přenesly nezákonně důkazní břemeno na jeho stranu za nedůvodnou.
48. Žalobce v žalobě v části II./2./14) projevil nesouhlas se závěrem správního orgánu, že jeho dosažené vzdělání nelze považovat za vysokoškolské vzdělání podle zákona o vysokých školách. Celková koncepce odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dokládá, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace nebylo jeho předstírané vysokoškolské vzdělání a ani zjištěné obcházení zákona o vysokých školách č. 111/1998 Sb., ale tyto souhrnné závěry soud hodnotí jako celkové vyhodnocení situace, která na Západočeské univerzitě v Plzni vznikla, a v jejímž důsledku byly vytvořeny podmínky pro to, aby žalobce, jako jeden z absolventů

předmětného studijního programu, se mohl pokusit dovolávat získání vysokoškolského zahraničního vzdělání v předmětném oboru a posléze žádat o jeho uznání podle § 90 cit. zákona. Vzhledem k tomu, že závěr žalovaného o předstíraném vysokoškolském vzdělání a o obcházení zákona o vysokých školách nebyly rozhodovacími důvody, pro které žádost žalobce byla zamítnuta a proto ani z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce v tomto směru důvodná.

49. Žalobní námitka obsažená v žalobě v části II./2./15) byla soudem vyhodnocena jako nedůvodná. Obdobnou námitku soud posuzoval v předchozím rozhodnutí v téže věci, které bylo vydáno 24. února 2016, pod č. j. 30 145/2014 – 106, , ve kterém žalobce tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podepsáno osobou k tomu neoprávněnou, a to prorektorem a nikoli rektorem. V citovaném rozsudku soud k této námitce, konstatoval, že podle ustanovení § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vysokou školou rozhoduje rektor. Podle § 10 odst. 4 citovaného zákona rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektoři. Soud konstatoval, že uplatněná žalobní výtky se dotýká otázky funkční příslušnosti. Ač naplnění podmínky plynoucí z ustanovení § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách není dokumentováno interním předpisem určujícím rozsah, v jakém prorektoři rektora ZČU zastupují, nepředstavuje tato skutečnost důvod nicotnosti tím podle § 77 odst. 1 správního řádu. Nicotnost může způsobit pouze nedostatek příslušnosti věcné. S případným nedostatkem funkční příslušnosti je pak spojována pouze nezákonnost rozhodnutí, nikoliv však jeho nulita, k níž je soud povinen přihlížet ex offio. V rámci k uplatněné námitky a soud k postupu správního orgánu prvního stupně i žalovaného neshledal důvod nicotnosti ani na podkladě vady ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu, které by rozhodnutí činila zjevně vnitřně rozporným nebo právně, či fakticky neuskutečnitelným, a ani na podkladě a vady, pro kterou by nebylo vůbec možno považovat rozhodnutí za vlastní rozhodnutí správního orgánu. Nedůvodnost této žalobní námitky dokládá i právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015-60, podle kterého ... *nelze souhlasit s názorem, že rektor se může dát zastupovat jen v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Uvedený názor byl dovozován ze systematiky zákona o vysokých školách, s poukazem, že § 10 odst. 4 je zařazen ve druhé části zákona nazvané veřejná vysoká škola a její součástí § 89 a § 90 regulující uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání kvalifikace jsou začleněny v deváté části zákona nazvané státní správa. Nejde o přesvědčivou argumentaci ve srovnání s jasným textem paragrafu 10 odst. 4 zákona o vysokých škol, který žádným způsobem neomezuje okruh záležitostí, v níž se rektor může dát prorektorem zastoupit, a s vyloženým smyslem tohoto ustanovení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z hlediska vnitřní struktury a přehlednosti zákona o vysokých škol je celkem logické, že ustanovení o zastupování rektora(§ 10 odst.4) je pojednáno v ustanovení, které je věnováno rektorovi (§ 10).* (obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 – 60, dostupného na www.nssoud.cz)
50. Žalobce v žalobě v části II./2./16) potvrdil, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání, neboť správní orgány původně dlouhodobě uznávaly vzdělání na Zakarpatské státní univerzitě za srovnatelné vysokoškolské vzdělání a následně bez odůvodnění změny svého přístupu žádost žalobce o uznání tohoto zahraničního vysokoškolského vzdělání zamítl. V tomto postupu žalobce spatřoval svévolnou změnu správní praxe. Ve vztahu k této žalobní námitce soud plně akceptuje závěry žalovaného vyplývající z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 12 a 13, ve kterých žalovaný zdůraznil, že právní řád ani judikatura nevylučují změnu rozhodovací praxe správního orgánu, který je však

v takovém případě povinen změnu dosavadní správní praxe náležitě odůvodnit. Žalovaný zdůraznil, že zásadu legitimního očekávání, kterou lze charakterizovat jako zásadu formální spravedlnosti, je nutno vykládat tak, že v případě, kdy rozhodl správní orgán určitou věc za určitých podmínek, určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Pokud se správní orgán rozhodne odchytil od své dosavadní rozhodovací praxe, musí tento postup náležitě odůvodnit. V přezkoumávaném případě, žalovaný dostatečně doložil skutečnosti, které odůvodňují změnu dosavadní rozhodovací praxe, ze kterých vyplynulo, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro to, aby v souladu s Lisabonskou úmluvou a se zákonem o vysokých školách, došlo k uznání žalobcem předložené zahraniční kvalifikace. Tyto nové skutečnosti odlišily předmětné řízení od předchozích řízení, ve kterých docházelo ze strany západočeské univerzity v Plzni k dočasnému uznávání obdobných žádostí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace u dalších absolventů. Nelze přehlédnout skutečnost, na kterou soud již poukázal při posuzování žaloby v její části II./1., kde soud poukázal na kultivaci výchozího právního názoru správního orgánu I. stupně, ke kterému docházelo v průběhu celého správního řízení, kdy správní orgán I. stupně byl ze zákona vázán vyslovenými právními názory příslušných orgánů. Z těchto důvodů soud neshledal žalobní výtku žalobce za důvodnou.

51. Vzhledem k tomu, že žaloba byla ve svém kontextu shledána nedůvodnou, postupoval soud podle § 78 odst. 7 a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

52. Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vzhledem k tomu, že strana žalovaná, která dosáhla v řízení procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení neuplatnila, rozhodl soud, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. září 2019

JUDr. Václav Roučka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

